

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357224544/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

I sit ægteskab kom Niels Grandlev til en fuldkommen forståelse af sin intellektuelle ensomhed. Tiden gik let og hurtigt og for hans vedkommende uden arbejde. Den afhandling, som han ganske havde lagt til side, mens hun var borte, faldt det ham ikke ind at ta frem endnu. Han var overhovedet i tvivl om, hvorvidt den lå for hans ævner; han var vist snarere filosof end sprogmand. Af hans tidligere videnskabelige interesse var der nu så godt som intet blevet tilbage. Det var det, han en gang havde sagt til Helga, men enten havde hun anset det for overdrivelse, eller hun havde glemt det. Hun spurte nu og da til den afhandling, og hun lævnede ham med kærlig omtanke tid til at passe sit arbejde. Hun begreb ikke, hun var tusende mile fra at begribe, at der var noget gået til grunde, som ikke kom igen. Det havde været en inspiration, men hun havde taget den med sig, da hun rejste, og siden var den forsvunden.

Men for tiden gjorde det ikke noget, at hun ikke forstod ham; hun var jo dejlig. Af hensyn til hende tilbragte han jævnlig nogle timer mellem sine reoler, og han kedede sig ikke; han vandrede om blandt ruinerne af sine interesser; hans lærdom var en død by, og han fordybede sig i dens uhyre ensomhed, hvor han var langt bortrykket fra alt levende, han var faldet tilbage til forhistoriske tider, og denne tilstand fik først sin rette stemning derved, at ved siden af ham, i den næste stue, var Helga, livet, nutiden. Der lå tidsaldre mellem hans reoler og hans hustru.

En gang for flere år siden var det hændet ham, at han var blevet forelsket i en ung kvinde, og var udvandet fra sin ensomhed til hende, uden at han kunde ane, hvordan det vilde virke. Han havde udleveret til denne kvinde alt, hvad hun ønskede, meget mere, end hun bad om, og derefter var kraften gået af hans ensomhed, den var blevet ganske udhulet og duede til intet, ikke til